דהא מראה מקום היא לו. דאמר רבי אלעזר לעיל אשה כיון דלאו

בדידה תליא קביעות מקומה לא הויא קפידא אלא כמראה מקום:

לא לריכא. הא דאילטריך למיחני אוסר מיד אלא דאיתיה לבעל במזרח והאי שליח אזיל למערב: מהו דחימא. לא תתסר מיד דהא

למערב ליחיה לבעל דניחוש דלמא

משכח ליה באורחיה בלאתו מן העיר:

מיגם גיים ביה. פוגע בו: ערב לי

בתמרים. לסוף אלפים של תחום:

הא רבנן. דאמרי לעיל גבי דידה

אע"ג דלא בדידה תליא ולא איכפת

לה אמרי׳ כל מאי י) דאמר איניש

לשלוחיה אי שני לאו שלוחיה הוא

ה"נ אין עירובו עירוב: מראה מקום

הוא לו. במידי דליכא פסידא ולא

איכפת ליה: הא והא רבנן. ואינהו

נמי לא אמור קפידא אלא גבי אשה

דהתם ניחא יא ליה דתיתול ולאו בדוכתא

אחרינא והנך מתנייתא כאן בשלו

עירובו עירוב דלא איכפת ליה והאי

דקתני אינו עירוב כגון דיהב ליה

חבריה רשות לערובי מתמרים דידיה

ואמר לו האיך לשלוחיה ערב לי בתמרים דפלוניים דהכא ודאי קפידא

הוא דבגרוגרות דחבריה לית ליה

רשותא: במגדל. קא סלקא דעתין

הנח לי עירובי במגדל שבסוף אלפים:

מחי שלו ומחי של חבירו חיכה.

דמקפיד מי מקפיד ההוא חבריה

אי מנח ליה בהאי או בהאי: פירי

דמגדל. במגדל דקתני לאו לאתנוחיה

הוא אלא ערב לי מפירות פלוני שיש לו במגדל: בזתבר' כמבו גע ותנו

לאשתי. לשון בני אדם הוא כבר

החזיקו בו לקרות לספר כריתות

חשה גט: גרשוה. נמי כבר נהגו

לקרות גירושין: כסבו איגרם וסנו

לה. גם זה לשון הגט שכותבין בו

ודן דיהוי ליכי מינאי ספר תירוכין

ואיגרת שבוקיןים: פטרוה לא אמר

כלום. דדלמא לשון פטור וחובה

להקל מעליה חובות שחייבת:

פרנסוה. כל לשון פרנסה לשון

עשיית לרכיה הוא קונדיי"ר בלע"ו

כמו לפרנסה שמין באב (כתובות דף

סח.) וכמו מוליאין לפרנסה ואין

מוליאין למזונות (שם דף סט.) הלכך

לא ידעינן אי נורכי גט הוא שלא

תהא זקוקה ליבם או לורכי מלבוש

וכסות הוא: כנימום. כחוק לא

ידעינן אי חק גט אי חק מזון וכסות

וכן כראוי: גבו׳ שלחוה. לשון ושלחה

מביתו (דברים כד) נקט האי גברא:

דרא

שבקוה. לשון אגרת שבוקין": תרכוה. לשון תרוכין גירושין: ר' נתן

אומר פיטרוה דבריו קיימין. לשון גט פטורין כך שמעתי

ולי נראה הפוך פטרוה שעל כרחך בלשון לואה הוא כמו שלחוה וכמו דברו יי שברו הוא לשון גט שי פטורין שהוא דגש פיטרוה

שבלשון לוואה הוא רפי כמו אמרו שלחו מכם (בראשית מב)

שמעו מלכים (שופטים ה) אף פיטרוה הוא לשון פטור וחובה דאי

יט ל"צ ואיתה במחדה וא"ל זיל למזרח וקאזיל למערב ס"ל מ"ד,

לבועוב טיט מיי ג) ברשב"ה ובשט"מ, רבה,

מח א ב ג מיי׳ פ״ו מהל׳ עירובין הל׳ כג סמג עשין מד״ס א טוש״ע או״ח סי תנו סעי י: מש ד ה ו ז מיי פ״ב מהלי גירושין הל״י סמג עשין

: טוש"ע אה"ע סי׳ קמא ל טוסיע טויי קננט סערי טו: ב ח ט י מייי שם הלייצ מוש"ע שם סעי' יו: ב [מיי' פי"א מהלי זכיה הכ"ב טוש"ע חו"מ סימן רנג

פסקי רי"ד

:[סעי׳ יג

י ו -- חילכך בכל דהו לבד שתדע להבחין בין גיטא לדבר אחר מתגרשת ומשום הכי לא תניא גבי קידושין איזוהי מווה שיודעם לשמור איווזי קטנה שיוו עוו לשמוו קידושיה כדתניא גבי גט משום דשמירת הקידושין . . שמירה יפה ולא הוצרך לפרשה דמפורשת . ועומדת היא מסתמא אבל הבחנה בעלמא הוצרך לפרש והכי גרסי׳ גבי צרור וזורקו אגוז ונוטלו מתגרשת בקידושי אביה י וגבי הפעוטות מתקדשת וגבי הפעוטחת מונקושות למיאון והכי גריס ר״ח ור״י ז״ל אבל בעל ה״ג גריס איפכא בהלכות מיאון שחיבר גבי צרור וזורקו אגוז ונוטלו מתקדשת למיאון וגבי הפעוטות מתגרשת בקידושי אביה והכי גריס גם המורה ואינו נ"ל זו הגירסא חדא דיותר דעת שהאשה יוצאה לרצונה אבל אינה מתקדשת אלא לרצונה ותו דא״כ ק׳ ליה לרבא מן הברייתא דבברייתא מפרש כל שמבחנת בין גיטה לדבר אחר דהיינו צרור וזורקו אגוז ונוטלו ורבא אמר כפעוטות: הגיעו לעונת נדרים נדריהן נדר והקדשן הקדש וכנגדן בקטנה חולצת פי׳ עונת . נדרים היא שנה אחת לפני גדלתן דהיינו כל שנת י״ב לנקבה וכל שנת י״ג לזכר כדתנן בנדה (מה:) שנדריהן נבדקין אם יודעין לשם מי נדרו ולשם מי הקדישו נדריהן נדר והקדשן הקדש והכא בזכרים מיירי דכל ג' מדות בקטנים מיירי ואמרי׳ בהו וכנגדן בקטנה והכי נמי בקטנים מיירי דעונת נדרים דידהו בני י"ב שנה ויום א' כל שנת י"ג נדריהן נבדקין י״ב שנים ויום א' היא אשה גמורה וחולצת עיין בערך נ״ו בס״ה ולמכור בנכסי אביו דהיינו הקרקעות כקטן חשיב עד שיהא בן כ': מתני' קטנה שאמרה התקבל לי גיטי אינו גט עד שיגיע גט לידה אם אין לה אב לידה ממש ואם יש לה אב ליד אביה כדפרשי׳ לעיל שאין יד לקטנה לקבל גיטה בחיי אביה בלא רשותו: האומר תן גט זה לאשתי במקום . פלוני ונתנו לה במקום אחר מות לבזותה באותו מקום חפץ לבזותה באותו מקום וכיון ששינה דעתו בטל שליחותו. הרי היא במקום פלוני ונתנו לה במקום אחר כשר פי׳ דלא הוי קפידא אלא מראה מקום הוא לו: האשה שאמרה התקבל לי ניטי במקום פלוני וקבלו לה

גיםא לא הוי עד דמטית למתא מחסיא. וא״ת ואם אינה רולה שיהא גט עד מתא מחסיא גם כשיגיע למתא מחסיא לא יהא גט דהא אינו מקבלו שם מיד הבעל והוי כמו טלי גט מעל גבי

קרקע ואי מיירי כשהבעל עושהו שליח להולכה עד מתא מחסיא ושם סוי שליח לקבלה והא לא חזרה שליחות אצל הבעל וי"ל דמיירי דא"ל הוי שליח להולכה עד דמטית התם וכי מטית התם שוי שליח להולכה וקבליה כדאמרי׳ בפ׳ שני (לעיל דף כד.) א"ל מבבל ועד מתא מחסיא הוי הכל שליח להבלה א והוי כאומר לאשה

ה"ז גיטך ולא תתגרשי בו עד לאחר

ל' יום. רבינו יצחק ב"ר מאיר: הא רבנן. פי׳ בקונטרס דלרבנן נמי לא הוי קפידא אלא גבי אשה משום דהתם ניחא שו ליה דתיתזיל ולא בדוכתא אחרינא אבל גבי עירוב בשלו לא איכפת ליה והא דקתני אינו עירוב בשל חבירו כגון דיהיב ליה חבריה רשותא לערב בתמרים דידיה דהכא ודאי קפידא הויא דבגרוגרות דחבריה לית ליה רשותא וקשה דלא משמע כלל דפליג רב יוסף אסוגיא דלעיל דסבר דלרבנן הוי קפידא בעירוב שלו כמו באשה ולא בא רב יוסף לחדש אלא בשל חבירו ב ועוד דא״כ הל״ל הא והא ככולי עלמא דרבי אלעזר נמי מודה בשל חבירו דהויא קפידא כמו בבעל דמודה ר"ח דהוי קפידא ולכך נראה לפרש דשלו הוי קפידא אבל^ג בשל חבירו דהוי בשל שליח™ בכל מה שירצה השליח יערב לו כיון דמערב לו בפירותיוה וא״ת השתא משמע דלרבנן בשלו הוי קפידא גם לרב יוסף כדפירשנו וכן גפ' (הנהנה) [השליח] (מעילה דף כא.) הבא לי מן החלון והביא לו מן הדלוסקמא שליח מעל משום דלא עשה שליח שליחותו דקפידא הוי ותימה דבסוף המפקיד (ב"מ דף מב:) גבי כשותה משמע דלה הוי קפידא משום דלא אמר לו מהאי רמי ומהאי לא רמי ואין נראה לומר דאתיא לרבי אלעזר דהכא יי דהילכתא כוותיה דקאי רשב"ג בשיטתיה בפ' גט פשוט (ב"ב דף קסה.) מדלא מייתי לה התם בהמפקיד ונראה דהכא ודאי שהזכיר תמרים וגרוגרות והזכיר חלון ודלוסקמאי לא היה מוכיר אם לא שהיה מקפיד אבל בהמפקיד דאחוי לסרסיה היכן

כשות שלו מונח והוו התם תרי כריא דכשותה וגם אין רגילין להקפיד כיון שהכל מין אחדי הא לא הוי ליה לאסוקי אדעתיה שיהא לאחרים כשות בביתו של זהים: מאר שלו ושל חבירו איבא. לא בעי לשנויי הא דתניא עירובו עירוב בסמוכין זה לזה והא דתניא אין עירובו עירוב במרוחקין

זה מזה דא"כ אפי׳ שובך ושובך נמי ועוד דניחא ליה לשנויי הכל בחד גוונא:

לשון פטורין היה לו להדגיש פטרוה: רבי נסן דבבלאה הוא. שבא מבבל כדאמרינן בבבא בתרא (דף קלא.) והעותי פני

בנתן הבבלי: ודייק בין פיטרוה לפטרוה. שמספרין פעמים בלשון ארמי ופעמים בלשון עברי הלכך כי אמר פטרוה לשון גט פטורין הוא שהדגיש וסיפר בלשון ארמי וכי אמר פיטרוה סיפר בלשון עברי ואמר לשון פטור וחובה: סנא דידן דבר

ארעה דישראל הוא. וכל סיפורו לשון עברי לא דייק בין פטרוה ובין פיטרוה (מ) ולאו לגט פיטורין איכוון דפיטורין לשון

ארמי הוא תרגום של שילוח: הוליאוה מהו. מי אמרי׳ לישנא דקרא נקט וינאה מביתו (דברים כד) או דילמא לאו לישנא דקרא הוא

דלה כחיב והוציאה מביתו אלה ויצאה היא מעצמה: עובוה מהו. לשון איגרת שיבוקין הוא או דלמא כיון דלאו לשון עויבה כתבינן

בגט לאו לישנא דגיטא הוא: הסירוה מהו. לשון מותרת לכל אדם הוא או לשון התרת נדרים או התרת חגורה: פשוע מיהא. מתניתא

חדא מהני בעיין עשו לה כדת לא אמר כלום: ב**ותבר' היולא בקולר.** ליהרג למלכות: ואמר כסבו. אע"פ שלא אמר תנו: יכסבו ויסנו. דאגב פחדיה טריד ולא פריש: המפרש. לים: והיולא כשיירא. למדברות: המסוכן. חולה: גב" מחמרא. מיין שיש לי:

גימא לא הוי עד דמטית למתא מחסיא: ורבי אלעזר אוסר מיד: פשימא דהא מראה מקום היא לו 6לא צריכא דאמרה ליה זיל למורח דאיתיה במורח וקא אול למערב מהו דתימא במערב הא ליתיה קמ"ל דילמא בהדי דקאזיל מיגם גאים ביה ויהב ליה גיםא האומר לשלוחו ערב לי בתמרים ועירב לו בגרוגרות בגרוגרות ועירב לו בתמרים תני חדא עירובו עירוב ותניא אידך אין עירובו עירוב יאמר ירבה ל"ק הא רבנן הא רבי אלעזר הא רבנן דאמרי קפידא הא רבי אלעזר דאמר ימראה מקום היא לו ורב יוסף אמר הא והא רבנן כאן בשלו כאן בשל חבירו א"ל אביי ואלא הא דתניא האומר לשלוחו ערב לי במגדל ועירב לו בשובך בשובך ועירב לו במגדל דתניא חדא עירובו עירוב ותניא אידך יאין עירובו עירוב התם מאי שלו ושל חבירו איכא התם נמי איכא פירי דמגדל ופירי דשובך: מתני' האומר כתבו גם ותנו לאשתי גרשוה כתבו איגרת ותנו לה הרי אלו יכתבו ויתנו פמרוה פרנסוה עשו לה כנימום עשו לה כראוי לא אמר כלום: גמ' ת"ר "שלחוה שבקוה תרכוה הרי אלו יכתבו ויתנו פטרוה פרנסוה עשו לה כנימום עשו לה כראוי לא אמר כלום תניא סרבי נתן אומר פשרוה דבריו קיימין פישרוה לא אמר כלום יאמר רבא רבי נתן דבבלאה הוא יודייק בין פיטרוה לפטרוה תנא דידן ירבר א"י הוא לא דייק יאיבעיא להו הוציאוה מהו עזבוה מהו התירוה מהו הניחוה מהו הועילו לה מהו עשו לה כדת מהו פשום מיהא חדא דתניא יעשו לה כדת עשו לה כנימום עשו לה כראוי לא אמר כלום: בקולר מיתבראשונה היו אומרים היוצא בקולר ואמר כתבו גם לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו חזרו לומר מאף המפרש והיוצא בשיירא ירבי שמעון שזורי אומר אף המסוכן: גניבא יוצא בקולר הוה כי הוה קא נפיק אמר הבו יארבע מאה זוזי לרבי אבינא מחמרא דנהר פניא אמר רבי זירא

ג) [קדושין מח: מט. ב"ב קסה.], ד) [ב"ב עג.], ה) והא אנן תנן פטרוה לא אמר אנן ונון פטו זו לא אנו. כלום אמר רבא ס"ח וכן נר"ן, ו) נכת"י, דייק. וכל"ל רש"ש, ז) [שבת עג: וש"נ], ה) לעיל יג: ב"ב קתו: חולין עה: תנחות ל: [טבול יום פ"ד מ״ה], ע) וכתובות נה.], יא) ל"ל לה. רש"ל, יב) נ"א ועירב בגרוגרות, יג) [לקמן פה:], יד) בשרו כל"ל. מ"ד, טו) בדפו"ר פיטוריון, טו) ל"ל

לה רש"ל. יו) אט"ג דליח הלכתא כל״ל, מ״ד, יח) ועי הלכתא כל״ל. מ״ד, יח) [ועי תוס׳ ב״מ מב: ד״ה מי אמר],

הגהות הב"ח (h) רש"י ד"ה תנה דידן וכו׳ ובין פיטרוה דבכל ענין לאר לננו כו׳:

לעזי רש"י קונדיי"ר [קונריי"ד]. ציוד,

מוסף רש"י

. היוצא בקולר. ליהרג (לעיל יג:) שנתחייב מיתה למלכות (חולין עה:). ואמר כתבו גט לאשתי. כדי שלא תוקק ליצס (לעיל יג:)**. הרי אלו** ריתבר. דמתוך שהוא בהול על נפשו לא גמר למילחיה ומיהו כתכו ותנו הוה דעתיה (שם הספיק לגמור דבריו (כתובות נה. וכעי"ז חולין למ:) אף על גב דלא אמר תנו, דעתיה שיתנו לה ועשאן שלוחים אף לגרש, אלא שהיה בהול על נפשו (חולין עה.) למסתמל גלי דעתיה מדאמר כתבו הלשם נתינה קאמר, משום דלשם נתינה קאמר, משום דיולא ליהרג, דלא ניחא ליה דתפול קמי ינס (מנחות ל:). אף המפרש. מן היטונ לים בשיירא. למדבר ולנויל יג:). המסוכן. מתוך חליו (חולין שם) שכיב מרע (לעיל יג:) או: הגוסס (כתובות נה.) והיינו בתר אומדן דעתא דאמרינן לא אמר כתבו אלא ליתנו, הואיל ומסוכן הוא לא נתכוין לנחק בה (ש שיכתבו ויתנו דלפטור לשתו מן היכוס נתכוין (רשב"ם ב"ב קמו:).

מוסף תוספות

א כי השליח אמר לרטל א. כי השליח אמו לבעל שכן עשאתו האשה שליח, ואדעתא דהכי נותנו לה גם הוא. מום׳ הכל״ש. ב. ודאיז רב יוסף בא לחלוק על סברת רב יוסף בא לחלוק על סברת רבה ולומר דבשלו לא קפיד . הוה ליה לפרושי טעמא אמאי ג. (ש)בא להשמיענו. תוס׳ T. שאמר מן הגרוגרות והלך ועירב . בתמרים בהא ליכא קפידא. כל מה שנותן לו מקבל ממנו. כשנ״ל. 1. שלא היו במקום

דרא א"ל. ז. וגם לא הזכיר לו מקום. תוס׳ הרא"ש. שהיו בבית אחד. תוס׳ ב"מ מב: ד"ה מי א"ל.

. קפידא שלא רצת להתבזות כ״א באותו מקום וכיון ששינה על דעתה בטלה שליחותו ור׳ אלעזר מכשיר: ור׳ אלעזר מ״ש

קפירא שלא רצת להתבודות כ"א באתו מקום וכיון ששינה על דעתה בטלה שליחותו ור" אלעור משיר. ור" אלעור מ"ש "T. וי" אלעור מ"ש אד אפליג ומ"ש מיפא רקפירא אבל אחד רבין מדעתה בין בעל כרחה מיגרשה הרא דא לא פליג ומ"ש סיפא רקפירא אוד מבגרש הוי קפירא אבל אשה דבין מדעתה בין בעל כרחה מיגרשה מקום היא לו וחלכה כת"ף ידיר ורבים הלכה כרבים ותו דמילתא דר" אלעור איתוקמה בשיטה בפ" גט פשוט (ב"ק קסה.); הבא לי גיטי ממקום פלוני והביאו לא ממקום אחר כשר פ" דשליחות הבעל: הבא לי גיטי אוכלת בתרומה עד שיגיע צט לידה. פ" שלא עשאתו שליח לקבלה שתהא מתגרשת בקבלתו אלא הזמנה בעלמא עשתה. לך במקום פלוני ואם בעלי רוצה לשלוח איני בשלחות הבעל: הבא לי גיטי אוכלת בתרומה עד שיגיע לאותו מקום. פ" דבימן דקבעה לו מקום קפריא הוי המקבל לי גיטי מסקום פלוני אוסב לו מקום קפריא הוי המקבל לי גיטי מסקום פלוני וורמה מיד. פ" דשמא משעה ש"צא פגע בבעלה ונתנו לו והיא מתגרשת בקבלתו. התקבל לי גיטי במקום אחר לא הוי גיטא הילכך אוכלת בתרומה עד שיגיע שליח לאות מקום ור" אלנור אוסר ור" אלעור אוסר ור" אלעור לטעמיה דאמר מראה מקום אחר לא הוי גיטא הילכך אוכלת בתרומה עד שיגיע שליח לאות מקום ור" אלעור אוסר ור" אלעור לטעמיה דאמר מראה מקום אחר לא הוי גיטה הילכך אוכלת בתרומה עד שיגיע שליח לאות מקום ור" אלעור אוסר ור" אלעור לטעמיה דאמר מראה מקום מתכוב בו ואגרת שבוקים והלך אחר לשון פנור חוב ויות שלו יכובו ויתנו פטרה מרבו אנת ול יכתבו ויתנו לה הרי אלו יכתבו ויתנו פטרה הרי אלו יכתבו שולה כואוי לה כואוי לא מאבר כלום בראשונה היו אומרים הווא במול לה מותו פטרה ותנו בעדה לשנו לידוב אות בהול על מיתות לא המסיק למום למור כל רביינת ונה בלו ביו משלה שוור באור מאתר בחלו שאחרינא לא עד בה מפני שלא אמר רכבו ותנו של הייבוג מרכוני הוו מונו לא הייבוג מילו במול שוור בחול שיור באול אלור מבור בוו לא מיר בחבליות של היונילה בלובי אל מור כל רביינת וברסונו ונו בל היוצא בקולר אבל איניש אחרינא לא עד הממנה המיצה בהילנה מות בהילנה מליבה בתילו בתילו במול בל מיתות לול המשלה בתפיעה המינה בילני מהכונות הלו במול בל מיתות ללד הבדבר נו אלה ברולים מולם בלבר מלו בל מיתות לו במול בל מיתות בל ברילים הלבו הלו בל מיתות בלב ביוצים במול בל מיתות ללד הבדבר נו אל בהולילה מל היול בל מיתות בלה במול בל מיתות להדב במולה באול מיתות בל בהולים אם המ שיאמר כתבו ותנו חזרו לומר אף המפרש בספינה (בפילגוס) לילך לארץ רחוקה והיוצא בשיירא לילך במדבר גם אלה בהולים הם ואינן יכולין לגמור כל דבריהם ובכתבו בלבד שאמרו הרי אלו יכתבו ויתנו הלפא בשייה אומר אלה שמעון שזורי אומר אף המסוכן פי׳ אף החולה גם הוא טרוד בחליו וקשה לו להרבות דברים ואנן סהדי כשאמר כתבו גם תנו רצה לומר אלא מחמת חליו נקצרה לשונו והרי אלו יכתבו ויתנו והלכתא כר׳ שמעון שזורי מאמר כתבו גם תנו רצה לומר אלא מחמת חליו נקצרה לשונו והרי אלו יכתבו ויתנו והלכתא כר׳ שמעון שזורי מאמר בתרא הלכה כר׳ שמעון שזורי